

ŘKF VOTICE

Shrnutí roku 2022

MLÁDEŽ NA HORÁCH > STR. 2

SVATOHORSKÁ POUŤ ZA POVOLÁNÍ > STR. 5

MOTO MŠE > STR. 7

NAŠE NOVIN(K)Y

ANEB PŘEHLED TOHO NEJDŮLEŽITĚJŠÍHO ZA POSLEDNÍ ROK

Ve středu 12. 1. 2022 se pod vedením votického kněze Václava Revendy uskutečnila po několika letech **Tříkrálová sbírka**. Do této tradiční akce Charity se mohla zapojit široká veřejnost. Tři králové se hledali především v řadách dětských účastníků. Děti, které se chtěly účastnit a měly podporu svých rodičů, se sešly v 16 hodin na faře v Tábořské ulici č.p. 57. Celkem přišlo 7 dětí, které se rozdělily na tři skupiny. Mezi koledníky byla nezvyklá osoba. Ve své černé klerice vyčníval pan farář coby Baltazar, který se nebál podpořit nadšené dětské tváře.

Začalo se s oblékáním bílého šatstva přes zateplené a vatou naducané dětské postavičky. Byly připravené papírové koruny, co se daly nastavit podle velikosti hlavy. Většina dětí si koruny vyrobila doma nebo ve škole. Sešli se nám v jedné skupině tři malých sestřiček dva Melicharové a jeden Kašpar.

Dnešní děti se bojí umazat, a tak byl menší problém vybrat Baltazara, který byl tmavé pleti až do černa. Mezi dětmi se našla hrdinka Ema, která nejenomže vystoupila ze svého rodinného sesterstva, aby doplnila chybějící řady jiných, ale i se dobrovolně sama očernila. Uhlím samozřejmě. A docela ji to bavilo. Jiné děti na sebe nechtěly navěsit vůbec nic, co nebylo z domova. Jedno se vyhýbalo i odznaku (placce) s označením Tříkrálová sbírka. Nikoho nikdo nenutil, a tak zateplené děti spolu s dospělými vyšli ven do ulic města Votice. Dvě skupiny odešly směrem na náměstí a jedna k obchodnímu domu Lidl. Naše účast u supermarketu byla předem prohraná. Ostatní se v duchu sázeli na nejvyšší účast příspěvků právě u tohoto obchodu, kvůli velkému počtu lidí. Stály jsme vedle nákupních vozíků a zpívaly koledu pořád dokola ve víře, že těm roztomilým, malinko prokřehlým dětem přeci tu pětikorunu z vozíku lidé dají. Myslím, že jsme tam stály půl hodiny a příspěvek byl 15 Kč od jedné paní, které nás bylo líto, že nejsme průbojné. Hygienicky balené cukříky, klíčenky a placky mohli dostat lidé za jakýkoliv příspěvek do kasičky. Nejvíce mě zarazilo to, že lidé, se kterými se vídáme a zdravíme na ulici, sklopili hlavu, nepozdravili a šli dál jakoby skrze nás, že nejsme vidět. Stalo se to téměř každé skupině. A největší překvapení pro mě bylo, že přispěli i ti lidé, které jsme neoslovili a i ti, kteří chtějí svůj podnik provozovat v tak nejisté době. Děkujeme všem, kteří přispěli finančně, a děkujeme všem zúčastněným na této akci. Sběrka nakonec vynesla 5053,- Kč a byla odeslána na účet ADCH Praha. Díky!

Renata Prášková

NOC KOSTELŮ > STR. 7

PORCIUNKULE > STR. 12

ARCIB. JAN GRAUBNER V OLBRAMOVICÍCH > 14

MLÁDEŽ NA HORÁCH

SPOLU A JEŠTĚ SILNĚJŠÍ

Padla tma a vy jste již dokončili své denní povinnosti. Kupříkladu jste se vrátili ze školy či odevzdali důležitou práci. Cítíte se unaveni, ale stále máte pocit, že jste na něco zapomněli. Pomalu vstanete a do svého, již celkem objemného zavazadla ještě nacistete další termo tričko – nikdy nevíte, kdy se bude hodit, že jo :) Ano, v kalendáři a vždy, když zapnete svůj mobil, stojí datum 7. 2. – přesněji řečeno – pondělí. O den později se již vydáváte vstříc dalším společným zážitkům

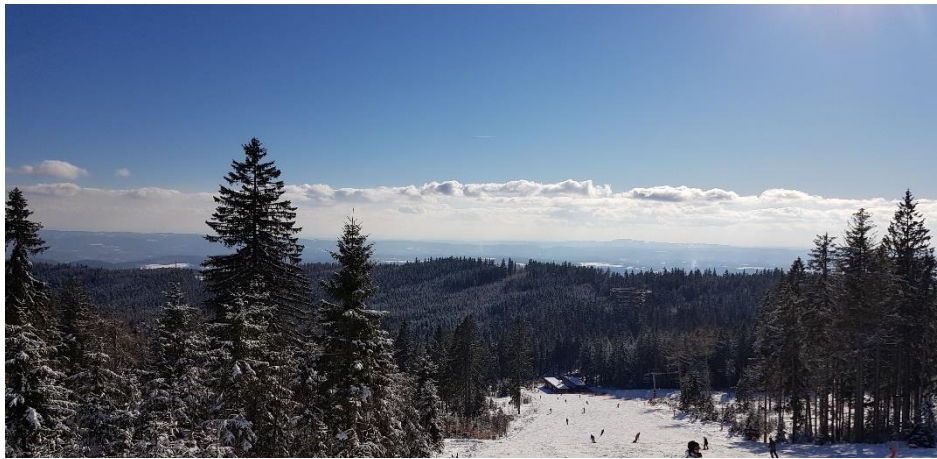
s lidmi, kteří vám za poslední půlrok velmi přirostli k srdci.

Jako první se na naši akci „mládež na horách“ vydalo auto otce Václava, po strop naskládané zavazadly, spacáky, lyžemi, běžkami, snowboardy a dalšími všemožnými věcmi. Nepočítám samozřejmě ohromný nákup, který po cestě obstaral otec Václav spolu s Martinem, který je nám známý jako náš věrný kuchař, poeta, hráč na kytaru a velmi charismatický člen naší výpravy (mimo jiné přispěl do naší mládežnické zážitkové kroniky článkem o vikariátní víkendovce). Nesmím opomenout, že termín "auto otce Václava, po strop naskládané zavazadly, spacáky, lyžemi, běžkami, snowboardy a dalšími všemožnými věcmi..." není úplně na místě, protože minimálně dva lidé (Martin a Václav) se do toho auta se značným přehledem vešli. :D Pokus propašovat do auta ještě jednoho člověka skončil bohužel neúspěšně...

Zde jsme se navzájem všichni podrželi a podpořili, když bylo potřeba, a zvládli jsme si velmi užít celý týden, a že tedy bylo z čeho vybírat. Někdo se našel v lyžování/na snowboardu, někdo radši běžkoval a někdo nejradši hrál společenské hry nebo se jen tak stmeloval, vařil, či vedl obsáhlé diskuze. Teď tu musím zdůraznit fakt, že navzdory naší jinak velmi mírumilovné partě lidí jsme každý večer vedli sněhovou bitvu. Nejdříve se hrálo takticky, dokonce vznikaly různé léčky a nástrahy, ale nakonec se strhla veliká bitva „všichni proti všem“, která sice skončila velmi nečekaně (vlivem jedné velmi unavené a netolerantní paní), ale i tak za mě dopadla více než povedeně.

Každý den jsme, když nepočítám noční program v podobě povídání či filmů, zakončili soukromou mší svatou, kde každý z nás měl prostor vyzdvihnout své prosby, přání, poděkování, ale třeba i obavy a za toto všechno se následně pomodlit při adoraci, která se taktéž stala naší takovou večerní záležitostí, při které jsme mohli budovat náš duchovní vztah, každý sám za sebe. Mše se nám moc líbila, jelikož byly velmi přátelské a společně jsme se spojili v modlitbě Páně a naladili se na stejnou vlnu, což nám potom vydrželo až do brzkých ranních hodin, kdy jsme se postupně ubírali alespoň trochu vyspat – s vidinou dalšího dne, stráveného na nohou s lyžáky, či s vidinou doby blížícího se odjezdu, se šlo spát docela těžce, to nebudu

Ostatní členové naší lyžařské výpravy se sešli na olbramovickém nádraží. Odtud pokračovali vlakem přes Prahu a Trutnov až do Svobody nad Úpou. Zde byli nabráni P. Václavem a jeho (již vyskládaným) autem a dopraveni až na konečné místo – milovanou chatičku v malebné krkonošské vesničce, nesoucí název Horní Maršov, kde již mnozí z nás v září strávili jeden krásný víkend. Ve vlaku padla spousta slov různého významu – zapříčiněno hrou Slovní fotbal, ale i různé vtipné, zažité příhody. Proto se posádka, cestující vlakem, rozhodně nenudila.

Cílem tohoto společně stráveného týdne bylo hned několik věcí – užít si ho sportovně (proto všechny ty lyžařské a snowboardácké věci), odpočinout si od každodenního shonu, stresu a stereotypu, načerpat nové síly, budovat mezilidské vztahy, ale zásadní je pro mne zmínit jednu věc – posunout se dále duchovně a naučit se překonávat nelehké situace a přijímat věci tak, jak nám jsou dány do rukou.

Nad touto úvahou bych se na malou chvíli ráda pozastavila. Pro některé z nás to byla premiéra v různých směrech – někdo stál poprvé na lyžích a jeho největším strachem bylo to překonat. V partě plné lyžařů a snowboardáků vám zrovna toto moc sebevědomí nedodá, že... Někdo měl první čtení při mši svaté v kostele, někdo naopak stál před hoooodně zásadním rozhodnutím,... :)

Ale k tomu všemu nám pomáhala přítomnost ostatních a přítomnost Kristova. Protože (jak s oblibou říká pan farář Václav) když všechno stavíte na Kristu, ať už jde o budování mezilidských vztahů, nebo cokoli jiného, je to ohromně požehnané... :)

zaslouží úplně každý a já už toho nechám a opět se odeberu na kůr, kde mi to svědčí poněkud více než na lyžích, co si budem...

zapírat. Ale únava vždy nakonec zvítězila, aspoň na chvilinku. :)

V sobotu jsme mohli slavit mši i s veřejností a varhanami, které přeci jen zakryjí zpěvákovy chyby při žalmu, že :))... Takže zpěvák dodatečně moc děkuje varhaníkovi. A samozřejmě i širší veřejnosti, že se nebáli přijít a užili si to alespoň tak, jako my.

Cesta nazpátek byla již trošku smutnější, jelikož se každý z nás nerad loučil s Maršovem, horami a i s ostatními. O to více nerad se každý z nás vracel do svých domovů/škol, ale jak nám na poslední mši řekl P. Václav – nikdo z nás by se tím neměl nechat ovládnout, naopak, všichni se můžeme těšit na další společně strávené chvíle. Velkou část cesty zabralo vzpomínání a jakási reflexe a hodnocení uplynulého týdne a taky fakt, že minibar ve vlaku je sice hrozně nedostupný, když ho nejvíce potřebujete, ale pro cesty do Maršova a z Maršova naprosto nezbytný. A pokud ani tak nesplní vaše očekávání, chuť si potom můžete spravit například v KFC, nebo v Burger Kingu – když tedy máte čas anebo vám zrovna nezruší milovaný vlakový spoj.

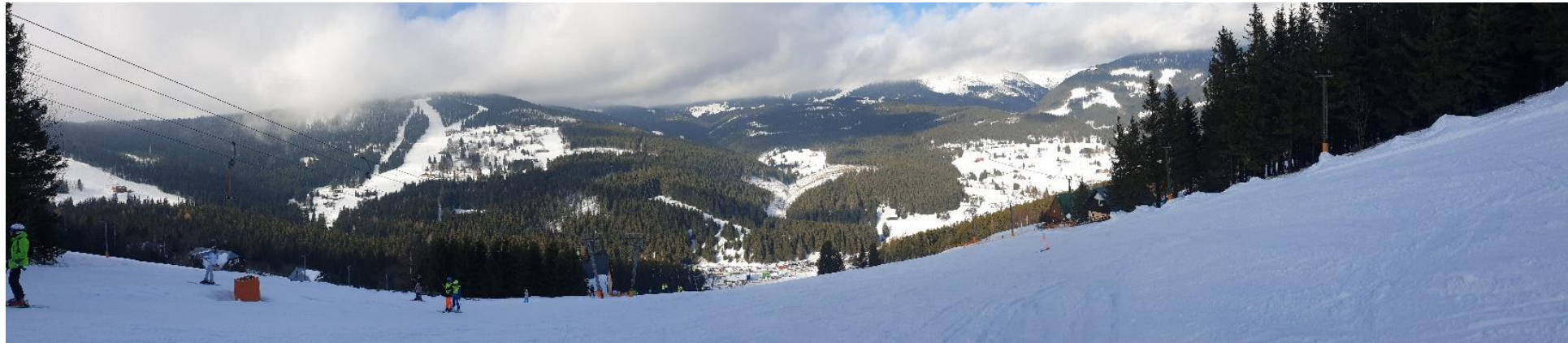

Z každé takové akce přijedete naprosto vyčerpaní a unavení, jelikož jste v průměru naspali asi tak tři hodiny denně (jen těžko by se dalo srovnávat středeční a nedělní ráno), ale jste potom nesmírně šťastní, vděční a duchovně zase malinko jinde. A minimálně v pondělí ráno se vám vstává trošičku lépe než obvykle.

Na závěr mám pro vás malou radu. Nebojte se čelit nepříjemným situacím a nebojte se svěřit svoje problémy Kristu. Jelikož budete velmi překvapeni, jak se vám to vrátí. A i když se vám bude zdát, že to, o co se snažíte, nemá smysl, pokuste se vytrvat a hlavně neztrácejte pevnou víru... Obzvlášť v dnešní době je to velmi důležité.

Takže zas někdy...

Kateřina Křížková

Křížová cesta pro děti

V uplynulém týdnu 11. 3. se v kostele sv. Václava odehrávala neobvyklá akce pro děti. Cílem nebylo se až tolik zabývat poslední cestou Ježíše Krista na Golgotu, jako spíše poukázat na to, že ve svých malých i velkých starostech nejsme sami.

Akce začínala na farní zahradě, kde jsme nejprve zkoumali život pod kamenem.. Tak jako v životě nás některé těžké zkušenosti mohou mnohému naučit, tak i hmyz tu byl právě proto, že mu kámen – (symbol něčeho těžkého) vytvořil ideální podmínky pro život..

Z některých náročných situací, které nás mohou potkat, si ale také nemusíme vzít vůbec nic a nejsou dobré ani pro nikoho jiného. V takové chvíli máme víru, že Bohu není lhostejné, co se děje a co nás trápí. Že chce vstupovat do našich problémů a pomáhat nám je nést, nebo nás navádět k tomu, kde je v takové těžké situaci naše místo. S touto myšlenkou jsme s dětmi vyráběli kameny ze samotvrdnoucí hmoty, do kterých jsme následně vložili svíčku, jako symbol světla – Boha.

Vyrobené kameny byly následně přeneseny do kostela. Následovala mše svatá se zaměřením na děti sloužená P. Václavem Revendou. Po jejím skončení jsme přešli k modlitbě křížové cesty, která byla také

uzpůsobena dětem. Během jednotlivých zastavení zaznívaly prosby za různé situace. Děti pokládaly své kameny do modelu Golgoty, který byl v kostele dopředu připraven za pomoci místní zahradnice Renaty Práškové. Společně dílko bude k vidění v boční kapli kostela sv. Václava až do Velikonoc.

Kristýna Němečková

Pout' ke svatému Vojtěchu

A je to tu, tradice této pouti opět ožívá. Vydejte se s námi na společnou cestu za svatým Vojtěchem. Tušíte alespoň trochu, kdo to byl svatý Vojtěch? Byl to český biskup z konce desátého století, ve své době velmi vážený a vzdělaný člověk a možná i proto se stal patronem pražské arcidiecéze a zejména Čechů a Poláků.

Tato pout' se uskuteční dne 24. dubna. Pro nadšené zájemce je nabídka srazu ve 13:30 před votickou farou a následné společné putování do cíle naší cesty - ke kapličce svatého Vojtěcha na hoře Větrov. Samotná cesta je velmi krásná, takže se rozhodně neváhejte zapojit, pokud máte ve zvyku se v neděli odpoledne procházet. Pro méně nadšené zájemce je možnost dopravit se kousek pod vrchol a značně si tím zkrátit cestu. Zde, na vrcholu, bude u kapličky sloužena mše svatá, a to v 15:00. Samotná mše má v přírodě velmi speciální kouzlo a i zde na mši je vítán opravdu každý. :)

Možná si teď říkáte, proč byste právě vy měli na tuto pout' vyrazit. Důvodů je opravdu spoustu a věříme, že každý z vás si v tom najde to své. Jedná se převážně o duchovní záležitost v podobě mše svaté, ale bude k dispozici i různorodé občerstvení, které si budete moci dopřát po zdolání kopce. Někoho zase zajímá třeba příroda a někdo se rád seznámí s novými lidmi nebo si jen udělá výlet.

Ač se vám zpočátku třeba nebude chtít, může se z celé akce stát příjemně strávené nedělní odpoledne, o to více, pokud ho strávíte s lidmi, na kterých vám záleží, takže rozhodně neváhejte pozvat třeba ty, na které si při četbě těchto řádků vzpomenete, ale i kohokoliv jiného.

Budeme se těšit! :)

Tým votické farnosti

Čtvrteční večery o víře

Vždy druhý čtvrtek v 18 hodin se setkáváme ve Voticích na faře.

Zpočátku byla naše setkání rozpačitá, jakási školní výuka náboženství pro dospělé, pak přišlo "covidové" přerušení a nyní se z toho vykristalizovalo příjemné setkávání lidí, lidí, které spojuje křesťanská víra. Těšíme se na setkání, na chvíli společného posezení a možnost rozpravy.

Hlavní náplň setkání přebírá pan farář, přibližně hodinu se snaží nám vysvětlit mnohé, co se týká konání a průběhu mše, vybavení kostela a vlastně všeho, co můžeme zařadit pod pojem "farního života".

Pomalou se mu daří nás přimět k přemýšlení a kladení otázek o tom, co nás zajímá a o čem se chceme dozvědět více.

Jestli panu faráři můžeme vytknout určité "kantorské" zvyky, musíme ho ocenit za snahu nás maximální měrou vést cestou křesťanské víry.

Naše setkání zpřijemňují výborné cukrářské výrobky některých přítomných, i čaj a káva, připravené v nové, velice praktické kuchyňce.

Čas pro diskusi a povídání o čemkoliv, na konci našeho setkání, není omezen. Je to něco, co nám všem dělá dobře.

Každý je srdečně vítaný.

Marie Marešová, Beztahov

SVATOHORSKÁ POUŤ

ZA POVOLÁNÍ

„Chcete kněze? Musíte si je vyprosit“, pravil jednoho dne otec Václav, objednal autobus, některé nerozhodné zapsal sám na přihlašovací papír a bylo.

Takhle nějak začala pouť za duchovní povolání, vyhlášená jako každý rok pražským arcibiskupstvím.

Ještě nám v neděli před putováním přečetl od ambonu jako motivaci záznam z jankovské kroniky o pouti z roku 1932, které se jen z Jankova zúčastnilo 70 farníků.. co na to říct. A tak se tedy jelo.

Jelo nás ke čtyřicítce farníků, což není moc, ale i tak nás bylo vzhledem k celkovému množství lidí dost. V autobuse nám pan administrátor rozdál brožurky s texty písní a modliteb a přečetl nám něco z historických pramenů o vzniku poutního místa. Díky tomu, že vykomunikoval s redemptoristy možnost vyjet autobusem až nahoru, nehrozila pokuta a méně pohyblivé farnice nemusely zdolávat takové terénní převýšení (ačkoliv schodů je na místě hodně, jak všichni dobře víme).

I tak byl pro některé terén neschůdný, proto zůstali při křížové cestě vedené bohoslovci na kopci na lavičkách. Během cesty se začali přidávat lidi z Vlašimi i odjinud, tedy nás nakonec při požehnání pod Toufarovým křížem nebylo úplně málo.

Po krátké pauze, kdy si věřící hledali židle a místo s dobrým výhledem, začala mše svatá, při které byli biskupům představeni dva bohoslovci, kteří vypadají, že svůj úmysl stát se kněžími myslí vážně.

Po mši se kromě poobědvání nabízel také útok na místní stánky, odpočinek na zídkách a nákup předmětů, které byly závěrem pouti po mariánské pobožnosti požehnány. Ještě uctívání sošky Panny Marie Svatohorské, poděkování za krásné počasí a zpět na autobusovou zastávku, kde nás pan řidič naložil a zanedlouho jsme přistáli zpátky na autobusovém nádraží ve Voticích.

Prosme Pána, aby rozmnožil řady bohoslovců (v tuto chvíli jich studuje v pěti ročnících pro celou arcidiecézi pouze třináct a letos nebude žádný svěcen) a my, lid Boží, jsme nezůstali bez pastýřů.

Díky Bohu, otci Revendovi, panu řidiči a všem, kteří byli druhým připraveni jakkoliv usnadnit cestu.

SMÍCHOVSKÁ FARNOST VE VOTICÍCH

P. Revenda jako jáhen sloužil věřícím smíchovské farnosti. A na Smíchově mají zvyk navštěvovat svoje kaplany na jejich působištích, proto přijdou za o. Václavem do Votic. Byli u nás již loni, ale jen se otočili, koronavirus nedovolil víc.

Letos přijdou 14. května a na faře se objeví asi v 9.45. Dají si svačinu a výjimečně už od 11 hodin budou oba kněží slavit pro všechny – pro ně i pro nás – mši

svatou u sv. Františka (odpadne tím mše večerní).

Po ní plánujeme setkání s Pražáky na farní zahradě – oběd bude společný ve formě obvyklých dobrot opékaných na ohni či grilovaných, pivo zajistí Odvedle, něco sladkého ke kávě je na nás. Odjezd mají naplánovaný po 16. hodině, do té doby by si možná rádi prohlédli naše kostely a klášter, třeba i na procházku za humna dojde.

Bude krásné, když tuto jejich návštěvu pojmem jako možnost potkat se s novými lidmi, kterým záleží na o. Václavovi i na jeho farnících; zakusíme tak i jednotu a rozmanitost církve.

Těšíme se na vaši hojnou účast a pomoc při přípravě setkání i při vlastní akci. Nahradí totiž naše farní buřtové setkání na konci školního roku.

Hlašte se a přijďte!

Vzpomínka smíchovské farnosti na výlet do Votic

Na výlet jsme vyrazili z Prahy Vršovic v 8:20 vlakem do Votic. Zde nás již čekal P. Václav Revenda. Po drobném občerstvení na farní zahradě jsme šli na mši do klášterního kostela sv. Františka. Zde jsme prožili slavnostní mši s místními farníky včetně průvodu a kadidla. Při mši svaté jsme byli svědky střípků přátelství mezi otcem Jerzym a otcem Václavem. Otec Jerzy nás v kázání povzbudil k touze po přátelství s Bohem.

Na závěr mše svaté jsme se v kapli pomodlili litanie před obrazem Panny Marie Votické. Tento obraz je kopie Panny Marie Pomocnice z Pasova. Za třicetileté války prý zachránil Votice před Švédy.

Po mši sv. jsme byli svěřeni do rukou místní farnice, která nás provedla kostelem a částí františkánského kláštera. Její výklad byl velice poutavý, přestože v kostelních zdech mnoho tepla nebylo.

Jako další část programu bylo velkolepé pohoštění ze strany místních farníků. Opékali jsme maso, buřtíky včetně pití teplého i chladivého. Na veliké farní zahradě se děti mohly dosyta vydovádět. Po dobrém jídle jsme měli kávu s něčím sladkým. Ve tři hodiny jsme měli možnost nahlédnout do farního kostela sv. Václava i na jeho věž. Ve čtyři hodiny již část výpravy odjela na Prahu autobusem. Ostatní odjeli ve tři čtvrtě na pět vlakem směr Praha. Myslíme si, že výlet byl velmi zdařilý, počasí přálo, prohodili jsme pár slov i s místními farníky a sousedy. A těšíme se na další výlet či setkání.

rodina Lisých

MOTO MŠE

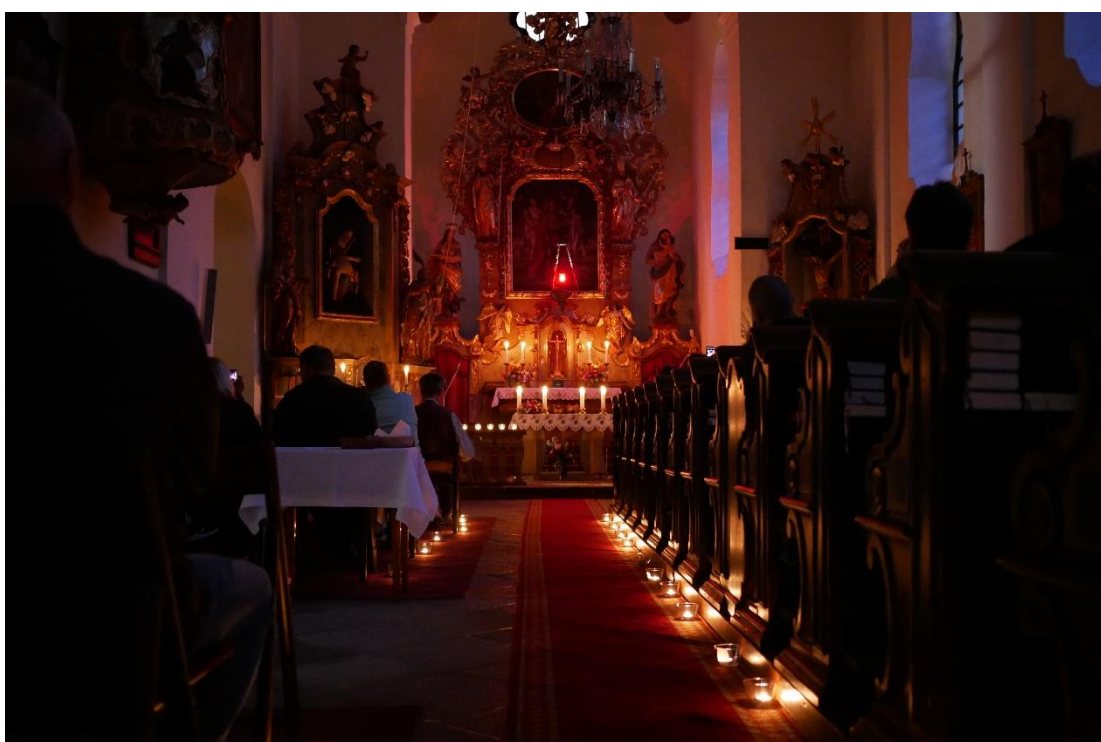
ANEB ŽEHNÁNÍ MOTOREK

Novou tradici v Jankově se rozhodli založit motorkáři. V sobotu 28. 5. 2022 se sjeli na místní návsi, aby se potkali, prožili mši svatou a svoje stroje nechali požehnat o. Václavem.

V naší fotogalerii níže si můžete prohlédnout pár napřeskáčku vybraných snímků, odkaz na články o akci je v benešovském deníku a na stránkách motorkari.cz. Celou řadu dalších fotek najdete na facebooku [podblanictimotorkari 1](https://www.facebook.com/podblanictimotorkari), [podblanictimotorkari 2](https://www.facebook.com/podblanictimotorkari) a [podblanictimotorkari 3](https://www.facebook.com/podblanictimotorkari).

Na viděnou s dalšími nadšenci za rok!

NOC KOSTELŮ *OTEVŘÍT DVEŘE I SRDCE*

Noc, která je velmi specifická a přímo nabitá atmosférou. Že jste teď tak trochu zmatení a nevíte, co si z předchozí věty vzít? Nevadí, mým úkolem je vám to trochu přiblížit a objasnit.

Jedná se o akci, která je obvykle pořádaná v každém větším městě, nejčastěji farností, či nějakým křesťanským uskupením. Umožňuje to širší veřejnosti trochu přiblížit život ve víře a tím třeba pomoci lidem nalézt odpovědi na nějaké otázky, anebo prostě jen ukázat, jak to v takové farnosti chodí. To už zní srozumitelněji, ne? ☺

A k tomu i pořádná dávka občerstvení a pořádná dávka zábavy nejen pro děti, ale pro všechny věkové kategorie! Navečer pak k dobrému jídlu zahrála i cimbállovka.

Když to vezmu trošku z pohledu historie – Noc kostelů jsme převzali z Rakouska a postupem času se z toho stala tradice. Tak trochu nevím, kolikrát se daná akce musí opakovat, aby se takovou tradicí stala, ale řekla bych, že „akce Noc kostelů“ už za dvacet let své existence v Česku tradicí bude.

Ve votické farnosti byl program opravu nabitý: mohli jste navštívit kostely s průvodcem, sakristii, věže a spoustu dalšího. Pro milovníky hudby bylo k dispozici množství hudebních vystoupení, exkurze u varhan na kůru, anebo možnost si zazpívat spolu se sborem na jednom z koncertů. Pro odborníky na technologie bude k dispozici dron či ozobot. Pro gurmány a rozené degustatory se najde nějaké to mešní víno.

*Za dne ať Hospodin dává
svou milost, celou*

NOC

mu budu zpívat a chválit ho.

Srov. Ž 42,9

Prohlídka kostela sv. Václava pro děti a tvoření na farní zahradě

Dětskou prohlídku kostela zahrnovaly dva okruhy. Jedním byla prohlídka sakristie a presbytáře a druhý zahrnoval hlavní loď a kůr s varhanami. V tvořivých dílnách na farní zahradě děti zdobily rybičky ze slaneého těsta a malovaly olejem. Pod jejich rukama vznikala krásná dílka, která si pak odnášely domů.

Kristýna Němečková

Soutěže pro děti

Děti si pro účast v soutěži vyzvedly kartičky a za účast v jednotlivých soutěžích do nich dostávaly razítka. Na prostorné farní zahradě si s chutí zasoutěžily v chytání mušlí a kuliček ve vodě sítkou, prolézání tunelem, skákání se švihadlem, stříhání bonbonů zavěšených na provázku a v mnoha dalších disciplínách. Po jejich zdolání získaly za odměnu sladkosti a ovoce. Soutěží se zúčastnily také děti z Ukrajiny, které se již úspěšně snažily domluvit česky a kterým se odpoledne také velmi líbilo.

Vendula Hrstková

Kostel sv. Václava

Po skončení komentované prohlídky s průvodcem se kostel začal rychle plnit zájemci o varhanní koncert Anny Koláčné a Zuzany Richterové, mistryň svého oboru. Posluchači se mohli těšit téměř hodinovým poslechem skladeb několika autorů. Ke všem představeným skladbám nechyběl ani komentář pana doktora Jana Koláčného, aby byli zúčastnění dobře uvedeni do souvislostí doby, života a tvorby každého umělce. Na varhanní koncert navázala adorace Nejsvětější svátosti oltářní jako vyvrcholení celého programu s hudebním doprovodem místní votické scholy. S pomalu ustupujícím dnem a přicházející nocí jsme tak společně poděkovali za celou uplynulou Noc kostelů a zároveň v modlitbě prosili za úmysly všech zúčastněných.

Martin Zvěřina

Kostel sv. Františka z Assisi ve Voticích

Pořádání Noci kostelů v kostele sv. Františka má již svou tradici. Poprvé Noc kostelů proběhla ještě za pátera Jana Böhma a přečkala také období pátera Piotra Adamczyka. S příchodem pátera Václava Revendy do Votic započalo pro farnost Votice

Na Noc kostelů ve Voticích se těšíme. Přistěhovali jsme se do Voticka nedávno a kostely mimo Votice neznáme. Přijíždíme do kostela sv. Václava, kde právě slouží mši otec Václav Revenda. Má vtipné a výstižné kázání pro děti, které zaujme a poučí i dospělé. Po mši se přidáváme ke skupince před kostelem, které se ujímá sympatický pan průvodce. Poutavě vypráví o historii kostela a uvnitř nás seznamuje s kostelní výzdobou. Před tím, než s ostatními zájemci zavítá do sakristie a na kůr, se rozloučíme a jdeme do kostela sv. Františka. V něm probíhá koncert Základní umělecké školy. Krásný klášterní kostel je zaplněn a návštěvníci se zájmem poslouchají mladé muzikanty. Po koncertě si jdeme prohlédnout klášter. Do kláštera sv. Františka jdeme vůbec poprvé a moc se těšíme. Zaujmu nás nejen vyzdobené klášterní chodby, ale především expozice zabývající se násilnou kolektivizací v období komunismu. Vysvětluje mnohé, co je stále kolem nás hmatatelné až do současnosti.

Z kláštera sv. Františka míříme naproti na hřbitov ke kapli Božího hrobu, kde nás milá paní Špačková seznamuje s historií a zajímavostmi kaple. Dozvídáme se, že votický Boží hrob je výjimečný tím, že je vystaven podle nákrešů a rozměrů původní kaple Božího hrobu v Jeruzaléme. Výklad dokresluje zavěšené obrázky z historie této stavby.

nové období s velkou programovou nabídkou a to nejen při Noci kostelů. Letošní Noc kostelů byla v kostele sv. Františka hojně navštívena. Dohromady oba koncerty i prohlídky s průvodcem navštívilo 302 lidí. Příprava na první koncert žáků umělecké školy ve Voticích začala již ve 13 hodin přípravou ozvučení. Tento koncert tradičně navštěvují především rodiče a prarodiče vystupujících žáků. Vystupující děti na závěr dostaly od spolku pro „Záchranu kláštera sv. Františka z Assisi“ čokoládovou odměnu a učitelé květinu. Pan ředitel Milan Včelák si posteskl, že letos se přihlásilo 100 nových uchazečů na výuku hudby a nemohl přijmout ani jediného, protože je naplněný stav. Jaká to škoda, když si vzpomenu na františkány ve Voticích, jak kdysi chodili pěšky okolo Votic a vyučovali děti zdarma. Je to velice k zamyšlení co s tím do budoucna udělat a nepromrhat zájem žáků a rodičů. Ještě než se skutečně otevřelo, vešel do kostela pan Josef Michálek a

vystoupení bylo naprosto profesionální. Takovéto vystoupení zdarma je vlastně velký dar Noci kostelů.

Při komentování prohlídek jsem se od jedné z návštěvnic dozvěděl, že na výstavě v Praze viděla sochu sv. Ludmily s cedulkou farnost Votice. Paní se doslechla, že socha se dostala zvláštním způsobem do Vídně, kde ji zachránil (zakoupil) biskup Schönborn pro Čechy. Kde asi původně stála? Někteří z návštěvníků se loučili s tím, že za rok zase přijdou.

Jiří Maršíček

Kláster sv. Františka z Assisi

Letošní Noc kostelů byla již desátou nocí, ve které byly kostel sv. Františka z Assisi a bývalý františkánský klášter otevřeny večerním návštěvníkům.

Rok 2012 byl rozhodujícím pro budoucnost kláštera; byl to rok, kdy se tři křídla kláštera stala majetkem města Votice. V průběhu let prošel velkou proměnou a dnes v něm návštěvníci, kromě krásně upravených prostor, najdou stálou expozici ak. malíře Vladislava Kasky, rozsáhlou vlastivědnou expozici, výstavu panenek a malé muzeum, které je věnováno násilné kolektivizaci na Voticku. Letos byly k vidění také dvě sezónní výstavy - krásná výstava prací žáků votické ZUŠ a velmi zajímavá výstava ke 130. výročí založení votického Sokola.

Stalo se již tradicí, že podvečer Noci kostelů patří žákům votické Základní umělecké školy. Jejich koncert mohl zaznít po dvouleté přestávce a o to víc jsme se na něj těšili. Výkony dětí byly skvělé a svědčily nejen o jejich nadání a pílí, ale i o dobré práci jejich učitelů. Potlesk, který následoval, si všichni zasloužili.

Letos mohli návštěvníci po dlouhé době volně přecházet z kláštera do Galerie sv. Františka a odsud do kostela. Čekala je čerstvě vymalovaná chodba a v ní obrazy, z nichž už je restaurováno 10 pláten (4 velkoplošná plátna s biblickými výjevy, Blahoslavený Hroznata, Františkánští mučedníci, Sv. Markéta z Cortony,

roucha, z nichž některá pocházejí z 18. století.

Nabídka letošní Noci kostelů byla bohatá. Program probíhal od farní zahrady přes kostely sv. Václava a sv. Františka, františkánský klášter, Boží

votický Boží hrob není přesná kopie Božího hrobu v Jeruzalémě, ačkoli se tak traduje. Zjistili, že kaplí Božího hrobu je na území České republiky známo 27, takže ta votická (bohužel) není zas až takový unikát, jak bychom

Od Božího hrobu se vydáváme do Martinic, kde se nachází kostel Nanebevzetí Panny Marie. Kostel stojí na vyvýšené návsi. Vcházíme starobylým vchodem a míříme kolem oltáře do sakristie, kde paní průvodkyně seznamuje návštěvníky s liturgickým náčiním a ornáty. Posílá nás na věž za panem Křížem z Košovic, zvoníkem v chrámu sv. Víta na Pražském Hradě. Přes kůr se dostáváme strmými schody na střechu kostela, kde nás čeká ještě dvojí dřevěné schodiště a tma. Překonávám strach z výšek a stoupáme vzhůru po schodech za panem zvoníkem. Ten vypráví o historii zvonů a kousek nad našimi hlavami rozezní velký i malý zvon. Ty nám ještě dlouho po odchodu zní v uších. Poděkujeme panu zvoníkovi za pestrý výklad a sestupujeme po schodišti mezi holubím trusem zpět na střechu kostela a dále na kůr a do kostela. Klepou se mi nohy, přeci jen je to výška. Ale stálo to za to. Za odměnu dostávám od milých farnic sklenici mešního vína. Kostel je nám moc sympatický, z výzdoby nás zaujme malá soška Panny Marie Votické naproti vchodu, která jako by vyjadřovala ducha a historii tohoto kraje. Čas se pomalu nachyluje a rádi bychom ještě stihli návštěvu kostela v Olbramovicích. Sedáme do auta a vyrážíme do kostela Všech svatých.

hrob a kostel Církve čs. husitské až do kostelů v Olbramovicích, Ouběnicích, Martinicích a Ratměřicích. Noc kostelů je vždy náročná a letos to neměli lehké ani návštěvníci.

Klásterní Noc kostelů má návštěvníky, kteří přijíždějí každý rok. Jsou to přátelská setkání, která nás vždy potěší a povzbudí. Zájem návštěvníků nám dává za pravdu, že naše snaha o záchranu kláštera nebyla marná. Za spolek „Za záchranu kláštera sv. Františka z Assisi ve Voticích“

Jana Zelenková

Kaple Božího hrobu

Jelikož mám pro strach uděláno, strávila jsem Noc kostelů na votickém hřbitově. Díky spolupráci města a votické farnosti jsem mohla zájemcům ukázat interiér Božího hrobu. Tato památka se v rámci Noci kostelů veřejnosti otevřela vůbec poprvé. Zájem příchozích, kteří se začali trousit už po mši ve farním kostele a odcházeli až se soumrakem, kdy okolní hřbitov začal blikat hořícími

si přáli. Překvapilo je, že votický Boží hrob se více podobal stavbě, která v Jeruzalémě vzala za své při požáru v roce 1808, než stavbě, která tam stojí nyní. A také jsem jim prozradila, že votický Boží hrob byl v polovině 18. století natřen na bílo a koncem 18. století na růžovo a jak toho tehdejší „restaurátoři“ docílili. Postupující podvečer a snášející se soumrak dával prohlídce Božího hrobu mystickou atmosféru. Stejně tak okolnímu hřbitovu, na který bych se ráda zaměřila třeba příště. Některé části našeho hřbitova jsou staré takřka 250 let. Nachází se tu několik umělecky zajímavých náhrobků a odpočívají tady osobnosti, které se zapsaly do votické historie... Komentovaná prohlídka hřbitova by mohla být zajímavým zpestřením některého z dalších ročníků votické Noci kostelů. Jana Špačková

Kostel Všech svatých v Olbramovicích

Volbramovickém kostele Všech svatých se konala Noc kostelů již potřetí. Podruhé pak pod hlavičkou votické farnosti. Letošní program byl zase trochu jiný než ty předešlé. Tak se i ti, kteří chodí na tuto akci pravidelně, dozvěděli něco nového. Program zahájil starosta Ivan Novák.

Následoval koncert pěveckého sboru a orchestru pod vedením votického faráře P. Václava Revendy. Na vystoupení se sešlo úctyhodných 32 zpěváků a

Po cestě nás doprovází horkovzdušné balony, které pomalu letí vedle nás. V olbramovickém kostele právě končí koncert a lidé se rozcházejí. Od veselé paní farnice dostávám do druhé nohy ochutnat mešní víno a nepohrdnu ani dalším kalíškem. Kostel je krásně opravený, pro návštěvníky je přichystaný výklad o liturgickém náčiní, které je vystaveno s popisky na obětním stole. Průvodci nás zvou k návštěvě věže s výhledem, což je pravděpodobně nezapomenutelný zážitek, ale po výkonu v Martinicích si na další výstup netroufám. Po prohlídce kostela se vydáváme zpět do Votic, kde je již na programu večerní ztišení a čtení přímluv v kostele sv. Václava. To duchovně za svitu svíček ve ztemnělém kostele zakončuje celý votický program Noci kostelů.

Po přímluvách jsme ještě zváni na farní zahradu na opékání buřtů. Po náročném večeru rádi pozvání přijímáme. Opečeme si buřty a ochutnáme ještě naposledy sladké mešní víno. Noc kostelů je u konce a my se těšíme na příští rok a doufáme, že se nám podaří navštívit kostely v Jankově a Ratměřicích.

Anežka a Pavel Melichárkovi, Červený Újezd

Vidění sv. Františka, Klanění tří králů, Sv. František) a socha prvního poustevníka v Čechách sv. Ivana. Vystavena byla rovněž obřadní

svíčkami, mě mile překvapil. Snažila jsem se, aby dostali informace, které nenajdou na internetu, v literatuře a turistických příručkách. Už vědí, že

muzikantů. Díky tomu a také díky neúnavné dirigentské energii P. Revendy se koncert velmi vydařil. Střídaly se skladby klasické i moderní, a tak se kostelem rozlehla například skladba Hail Holy Queen, stejně jako klasická Soudce všeho světa, Bože nebo píseň Baba Yetu, což je vlastně modlitba Otčenáš zpívaná ve svahilštině. Koncertem poděkovala votická farnost za výbornou spolupráci s obcí, díky které se pomalu daří olbramovický kostel opravovat. Po zaslouženém potlesku diváků začal další program. Zájemci se mohli vypravit do věže kostela a ti nejodvážnější, kteří vyšplhali až nahoru, byli odměněni zaslouženým výhledem na obec. V kostele byly vystaveny liturgické předměty včetně ornátů a návštěvníkům jsme na přání okomentovali jejich význam. Zajímavá byla také přednáška Ctirada Sedláčka o varhanách. Malí návštěvníci mohli využít dětský koutek a ti dospělí zase ochutnat pravé mešní víno.

Noc kostelů by rozhodně neproběhla bez manželů Evy a Leoše Stárkových, kteří se o kostel neúnavně starají a připravili jej i na tuto akci. Děkujeme též Dagmar Beranové za pomoc při podávání mešního vína. Poděkování patří i všem, kteří jste přišli a podpořili nás v našem snažení.

Eva Křížková

Kostel sv. Havla Ratměřice

Na letošní Noc kostelů, která se v Ratměřicích konala poprvé,

přišlo v pátek 10. června do tamního starobylého osmisetletého kostela sv. Havla 47 osob všech věkových kategorií, což představuje asi šestinu počtu jejich obyvatel. Připravený program zahájil starosta obce Ratměřice Viktor Liška. Kromě přivítání připomněl řadu prací, které

dobrovolníci z obce v kostele vykonali v posledních letech. Díky tomu je v současné době kostel ve velmi hezkém stavu. V první části programu seznámil varhaník Ing. Jaromír Coufalík přítomné nejprve s historií kostela, jeho stavebním vývojem, úpravami a opravami v různých obdobích a také s výzdobou sochami a obrazy. Poukázal také na nástěnné malby v presbytáři, jejichž části byly v loňském roce odkryty. Historici umění je datují do doby kolem roku 1560 a mají za to, že mají autora

*Martinice 6 dobrovolníků, 30 návštěvníků
Votice sv. František 5 dobrovolníků, 302 návštěvníků
Ratměřice 7 dobrovolníků, 48 návštěvníků
Ouběnice 10 dobrovolníků, 50 návštěvníků
Votice sv. Václav 20 dobrovolníků, 150 návštěvníků
Olbramovice 5 dobrovolníků, 70 návštěvníků
Boží hrob 1 dobrovolnice, 35 návštěvníků*

společného s nástěnnými malbami v kostele v Libouni. Poté se zabýval ve spolupráci s obětavým kostelníkem Jaroslavem Váňou liturgickým vybavením kostela. Začal u složení a vybavení oltáře a obětního stolu a ambonu a pak už přišly na řadu ukázky a objasnění účelu mešních konviček, kalicha, ornátů. Atmosféru zpestřila atmosféra vytvořená vůní kadidla a představu o provozu kostela ve staletích bez elektriny ukázka osvětlení po chvilku jen svíčkami.

Pak program zpestřilo první virtuózní vystoupení mladé klavíristky Veroniky Liškové, která bude v následujících dnech reprezentovat Českou republiku na soutěži v kosovské Prištině. Program pokračoval čtením vybraných úryvků z kroniky jankovské farnosti, jejímž filiálním kostelem ratměřický kostel byl. Úryvky přečetly ratměřická místostarostka Lucie Svatošová a ředitelka ratměřické mateřské školy Alena Benáková. Pojednávaly například o budování okolních

zvoniček nebo o obtížích obyvatel způsobených nuceným ubytováním vojska v období rakousko-pruské války v roce 1866.

Také druhá část vystoupení Veroniky Liškové se setkala se zájmem a obdivem. Vždyť zahrála i jednu z vlastních skladeb.

Následovala část o zvonech a zvoncích. Na zvon na věži si mohli zájemci zazvonit a také použití čtyřhlasého zvonku u vchodu do sakristie ohlašujícího začátek pobožnosti a dalšího čtyřhlasého „ručního“ zvonku si vyzkoušela řada účastníků, včetně dětí.

Závěrečná část byla věnovaná ratměřickým varhanám postavených

kolem roku 1730, které byly v posledních letech kompletně restaurovány.

Návštěvníci si jednak vyslechli výklad o fungování varhan, jejich částech a ukázky jejich zvuku při použití různých rejstříků a jednak si

na ně mohli zkusit zahrát. Byl o to zájem včetně dětí.

Celý průběh programu zachytil na fotografiích ratměřický kronikář František Suk.

Noc kostelů v Ratměřicích se podle reakcí účastníků velmi vydařila a splnila svůj účel. Jaromír Coufalík

Červnový Maršov 2022

Stejně jako jsme školní rok začali, tak jsme ho i skončili výborně hvězdným:) pobytem v malebné horské vesničce Horní Maršov. Naše skupinka se rozrostla o několik málo členů a společně se ctihodným otcem Václavem čítala deset skvělých osůbek.

Naše dobrodružství jsme započali ve městě označovaném jako srdce Evropy (Praze), velmi "zdravým" obědem ve fast-foodu. Poté se ale bohužel naše cesty rozdělily. Kvůli omezenému počtu míst v autě museli dva členové skupiny jet autobusem (přestože otec Václav už rok mluví o pořízení mikrobusu:)). Po zdárném příjezdu do naší základny v Maršově jsme první den ukončili oslavou tříletého výročí kněžského svěcení našeho otce Václava s přípitkem vína a chlebovým dortem za libozvučného zpěvu Narodil se Kristus Pán.

Náplň našeho pobytu se skládala ze dvou stěžejních oblastí, turistické a duchovní. Mezi outdoorové aktivity patřily dva výlety, první byl na hrádek Aichelburg a druhý na Sněžku. Výšlap na nejvyšší horu Česka byl sice náročnější, ale díky krásnému počasí, dechberoucím výhledům, příjemnému prostoru pro povídání a společnému blbnutí (Patriku, kde máš botu?) jsme si ho všichni moc užili. A za odměnu jsme si po takové fyzické námaze dopřáli svezení lanovkou :).

Jako duchovní téma pobytu zvolil otec Václav „strach“. Atmosféru navodil válečný film Šarlatový a černý, představující příběh člověka, který byl schopen bojovat se svým strachem a odevzdat své obavy a starosti Pánu. Na to jsme navázali rozjímáním, po němž byla příležitost ke ztišení a modlitbě. V tomto čase jsme také měli možnost se připravit na večerní adoraci, při které jsme Kristu odevzdávali své vlastní strachy. Jejich sepsání nebylo snadné, ale o to silněji a osobněji jsme adoraci prožili. Duchovní program jsme završili sobotní křížovou cestou ke kapličce svaté Anny a mší v maršovském kostelíčku.

Mezi jednotlivými body programu jsme měli dost času i na prohlubování našich vztahů. Čtvrteční večer jsme strávili společným opékáním buřtů, camembertů a marshmallownů (rozteklé na napichovácích byly opravdu mňamka, co Vojto? :) za doprovodu táborových písniček. Ostatní večery se nesly v duchu hraní deskových her. Obzvlášť vydařený byl poslední večer, kdy se z nevinné večerní procházky vyklubala nebezpečná bojovka, která dopadla obsazením celé chaty dámskou částí skupiny, zatímco ostatní členové uvízli venku :).

Boží tělo

Dovolte mi prosím osobní vyznání.

Příliš živě si pamatuju průvody a manifestace minulého režimu. Byly povinné, když jste odmítli účast anebo jste předčasně zmizeli a přišlo se na to, následovaly sankce. Dělal jsem všechno pro to, abych na ně nemusela jít.

Nemám ráda davy. Připadám si v množství lidí ztracená a oblbnutá, když prominete. Protože jsem vyrůstala v katolické rodině, bylo samozřejmostí jezdit na poutě a pokud to bylo politiky nějak náhodou povoleno, chodilo se i v procesích. Nikdo mi nikdy nevysvětlil jejich význam a já si vytvořila blok na všechno, co se dalo nazvat "masovým". Jen co jsem vyrostla z holčičích šatiček, zavzdorovala jsem a tuhle kapitolu uzavřela jako nepotřebnou do svého mentálního trezoru. A na poutě chodila sama anebo jen s hrstkou přátel, bez okázalosti, v tichu.

Jenže člověk stárne. Občas mu přijde do cesty někdo, kdo má jiný názor a taky si ho dovede obhájit. Nejen to. I vypoaslechnout, proč je to u vás jinak. Že nesnášíte sladké řeči, že je vám protivná stádoovitost, že nerozumíte archaické mluvě a zvykům, že církev má být chudá a zalezlá a baldachýn patří do muzea.

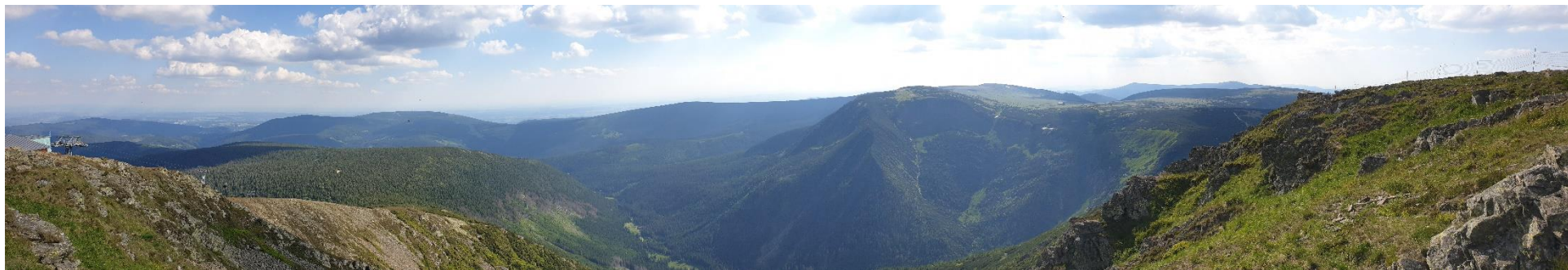
A pak dojde k dialogu. Vy při něm zjistíte, že jde o jedno velké nedorozumění.

Jestliže věříte, že Ježíš skutečně žil a čtete o tom, jak to nebyl život v ústraní, ale mezi lidmi, které měl rád, s nimi chodil tam, kde se rodili, kde bydleli, kde se shromažďovali, kde nakupovali, kde jako nemocní leželi, kde je druzí vykořisťovali, kde se vzdělávali a Bohu se klaněli a kde umírali..... (a sem si můžete dosadit úplně každou situaci svého života), pak vám najednou dojde, proč se s ním - Kristem - rozhodnou křesťané vyjít z kostela, mají ho (protože pro ně je přítomný v té oplatce, co nese kněz v monstranci) z úcty pod "nebesy", zastavují se na obvyklých místech města, kudy denně prochází spousta jeho obyvatel a kde pro tuto příležitost postavili vyzdobené oltáře... a tím celému městu žehnají. Žehnat, svolávat požehnání znamená přát dobro.

A na tom se chci i já letos 16. června podílet. Dobro totiž chceme a potřebujeme všichni, všude. Děkuji, pane faráři, že jste mi pomohl můj trezor otevřít a tuhle krásu pochopit.

A jestli byste se chtěli účastnit i Vy, čtenáři, prozkoumejte tento farní web, něco zajímavého se třeba dočtete.

Marta Malotínová

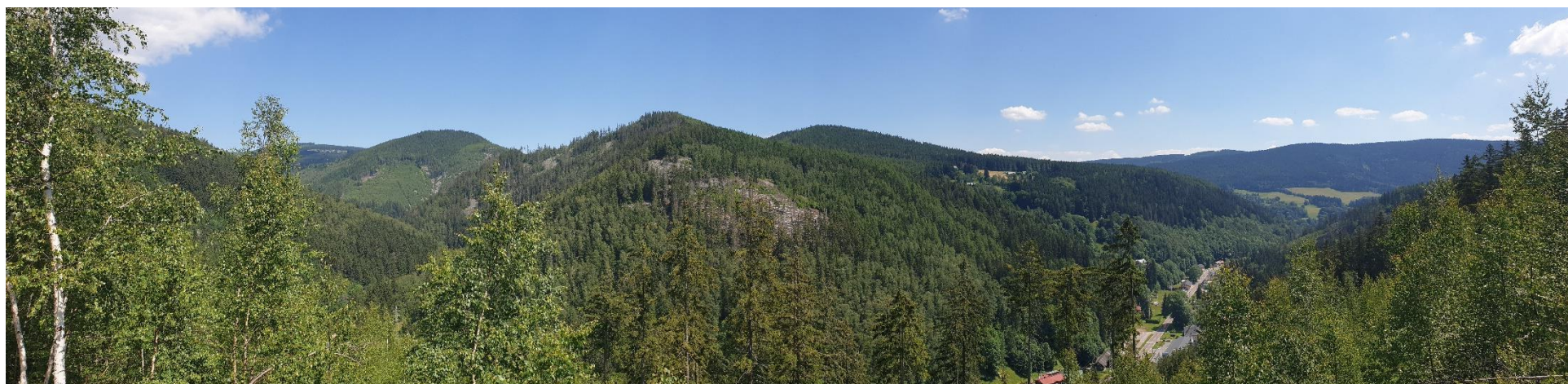

Následovalo dobývání chalupy, kdy ctihodný otec Václav s naším skvělým cajonistou Patrikem vnikli dovnitř oknem otevřeným na ventilačku (nebo snad větračku či vyklápěčku, Aničko? :)) a sebrali nám velení :(.

Během rozjímání jsme si uvědomovali, jaké strachy máme a jak často naše životy ovládají. Ať už se jedná o strach se druhým otevřít, strach z nejistoty a selhání, strach plně důvěřovat Bohu, či strach ze čtení v kostele, anebo vyslovení přimluvy nahlas. Pán nám ale říká, abychom opustili naše pohodlí, naši pomyslnou loďku bezpečí, vše mu odevzdali a vydali se za Ním.

Na závěr bychom chtěli poděkovat otci Václavovi za to, že jsme již po třetí mohli společně vyrazit na pobyt do Maršova a za to, jak nás vede na cestě k Bohu, přestože mu z nás musí často jít hlava kolem. „Rozhodnopádně“ bychom chtěli poděkovat všem, kteří na nás mysleli v modlitbě, velkorysým dárcům, kteří nás podporují finančně, a především všem zúčastněným, že můžeme tvořit takové nádherné společenství! Díky Bohu, že můžeme vždy o kousek povyrůst a společně kráčet za Ním!

Anička + Markéta <3

Pout' na Kaliště 9. července 2022

Tak jako každý rok, i letos se konala mše svatá u kapličky Panny Marie v Kalištích. I přes nepřízeň počasí se sešlo dost lidí místních i přespolních.

Přišli také pěší poutníci z Votic. Po mši svaté, která byla sloužena za vytrvalého deště, následovalo pohoštění, které připravili místní.

M. Křížková

V sobotu 9. července 2022 se konala na návsi u kapličky Panny Marie v Kalištích poutní bohoslužba. A jelikož se na poutě chodívalo pěšky, rozhodly jsme se pro tento způsob také. Šly jsme sice jen dvě, ale cestou nás další dohonili.

Cesta byla náročná, přes Čerenskou horu vedla blátivými stezkami a přidal se i déšť, který neustával. Do cíle jsme došli s malým zpožděním.

Tam již probíhala bohoslužba, na kterou se sešlo dost lidí nejen z Kališť, ale i z okolí. I přes nepřízeň počasí si lidé po bohoslužbě spolu rádi popovídali, dali si výborné dobroty, které připravili místní. Prohlédli jsme si vyzdobenou kapličku i okolí.

Chci touto cestou poděkovat všem, kdo pomohli tuto akci uspořádat, hlavně Marušce Křížkové, která se po řadu let o toto vše stará. Není to jednoduché a je dobře, že má k tomu již pomocníky.

Při zpáteční cestě jsme už deštníky nepotřebovali. Domů jsme došli sice unavení, ale v srdci jsme si nesli radost z dobře prožitého dne.

M. Holická

S nepřímou úměrností se někdy můžeme setkat nejen v matematice. Čím horší počasí v sobotu bylo, tím více prostoru měla duše ke spojení s Pánem. Ale na své si přišlo i tělo. Pro všechny poutníky bylo připraveno vynikající občerstvení. Díky.

O. Jarešová

Porcinkule 2022

V neděli 7. srpna se konala ve františkánském kostele ve Voticích tradiční slavnostní bohoslužba ke svátku Panny Marie Andělské známá pod názvem Porcinkule. Mši celebroidl emeritní pomocný biskup pražský a salesián Karel Herbst, který během promluvy k lidem neskrýval svou radost z veliké proměny, kterou za poslední roky prošly prostory františkánského kláštera i kostela. Při obřadu byl požehnán nově zrestaurovaný obraz Nanebevzetí Panny Marie. Slavnostní atmosféru dokreslovala dechová kapela pod vedením Martina Křížka, která poté doprovodila mariánské zpěvy v průvodu se sochou Panny Marie na votické náměstí. Zde následovaly modlitby u Mariánského sousoší, pak se průvod vrátil do kostela sv. Františka.

Díky krásnému slunečnému počasí si po obřadech mohli všichni účastníci užít bohaté občerstvení připravené na farní zahradě, pohovořit si s přáteli, poznat nové lidi nebo si třeba trochu zasportovat na farním hřišti. Velké díky patří všem, kteří se jakkoli podíleli na přípravě, průběhu i následných úklidových pracích. Věřím, že účastníci letošní Porcinkule budou rádi na tento den vzpomínat stejně jako já.

Jana Bienerová

♥ CSM ♥

Andělské. Boží. Celostátní. Dechberoucí. Energické. Fantastické. Gradující.

Harmonické. Chvályhodné. Inspirativní. Ježíšovo. Krásné. Láskyplné. Milostivé.

Nádherné. Opatrující. Posilující. Radostné. Svaté. Tolerantní. Umělecké. Věřící. Zázračné.

A to je jen stručný popis.

Aneb, jak se z něčeho, kam jsem se moc netěšila a obav bylo skutečně dost (o straších ani nemluví), stalo něco neuvěřitelného, silného a nezapomenutelného.

Kromě toho, že nás z našeho votického spolča mladých vyrazilo několik, a spolu jsme si to moc užili, jsem potkala spoustu lidí, kteří mě motivovali, podpořili a pomohli v některých věcech, ve kterých jsem trochu tápala.

Program byl po celé dny velmi nabitý, plný duchovna, zábavy, hudby a radosti, ze stále se zvětšujícího společenství. Každý den bylo dáno hlavní téma, na které se potom vztahovaly celodenní činnosti, či události. Celé setkání bylo věnováno svatému Pavlu, o kterém jsme se dozvěděli spoustu informací. Hlavní motiv celého setkání byla krásná věta 'Vstaň, udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl,' kterou Kristus říká svatému Pavlu při cestě do Damašku...

Bylo na každém z nás, jak jsme tyto dny mohli využít, ačkoliv prioritou bylo setkání s Bohem a budování vztahu s ním. Ráno vždy byla příležitost, jak poděkovat Bohu za probuzení do nového dne a také k vyprošení si milostí, či prosby o splnění přání. Následovala dopolední katecheze, kde k nám každý den promlouval někdo jiný. Dotyčný s námi poté sdílel buď svou životní cestu, či dával odpovědi na různé otázky.

Jako další byly na programu diskusní skupinky. Pro mnoho lidí nejméně oblíbená část dne, ačkoliv pro mě prostor ke sdílení svých myšlenek a životních pohledů, či bližší poznání ostatních členů mé diskusní skupinky.

Každý den také proběhla mše svatá a tímto bych zpětně moc chtěla poděkovat všem, kdo je vedli, či měli kázání. Bylo to jakési zklidnění před obědem a všechny přítomné to přimělo se malinko zamyslet, či prohlubovat spojení s Ježíšem.

Odpolední program byl velmi individuální, ovšem našel se zde každý. Někdo dal přednost přednáškám, workshopům, sportu nebo tvořivým dílnám, jiní zase zamířili do kostelů, kde celé dny probíhaly adorace, tím pádem úžasné místo na osobní modlitbu, či silentium. Na výběr zde bylo i mnoho sportů a pro dobrodruhy

ideální možnost poznat Hradec Králové ze všech stran. Na velmi unavené jedince čekaly dny plné odpočinku, v podobě relaxace v parku, na hudebních vystoupeních, či na ubytovacích zařízeních. Pro veliké odvážlivce se našla i četná příležitost

HRADEC KRÁLOVÉ 2022

ke svátosti smíření, či psychologické a vztahové poradny. Ráda bych vyzdvihla i páteční den dobrých skutků, kdy se zájemci mohli přihlásit na různé práce a plnění různých prospěšných skutků, a samozřejmě sobotní den rodin, kdy na CSM mohly přicestovat i rodiny s dětmi a odpolední program jim byl věnován.

Bylo zde i spoustu hudby, koncertů a každý den měla hudbu na starost jiná kapela. Úplně největší hudební vyvrcholení nastalo v pátek večer na Velkém náměstí, kde se o krásný hudební zážitek postaral projekt Godzone. Ale mé velké poděkování patří i kapelám VeKa, No problema, KaPři, SBM Brno a Adorare - to proto, že jsem ohromný hudební nadšenec, což už mnozí z vás ví. :)

Jak jsem již zmiňovala výše, každý den se proměnil do jednotlivých výzev a po šest dnů, které jsme tam strávili, jsme prožili následující; Bud' tady; Bud' vděčný; Bud' sám sebou; Bud' svědkem ve světě; Bud' svědkem

doma a závěrečný den byl věnován tématu - Bud' svatý.

Taková nejkrásnější část dne nastala večer, kdy nastala večerní modlitba a kde jsme za hudebního doprovodu poděkovali za prožitý den i za vše, co nám přinesl. Byl čas na zamyšlení se nad celým dnem, či vyslechnutí nějakých dalších zajímavostí o svatém Pavlu. Poděkování za to patří celému projektu 'Po stopách,' který nás celý ten týden provázal. Největší sílu měla právě sobotní adorace, kdy jsme přijali tzv. svátostinu. Přítomní kněží nás pomazali olejem radosti a my jsme poté na znamení světla v nás rozsvítili světlo. V našem případě mobilní telefon, z důvodu bezpečnosti zacházení s ohněm a také počínajícího deště, který se během celé adorace proměnil v docela nepříjemné zpestření. Ovšem, jak se říká, když prší, padá z nebe štěstí a platí to nejen ve svatební den. Oblečení nám do druhého dne uschlo a mnozí z nás stihli ještě nedělní mši a závěrečný program.

Pro mě osobně setkání bylo strašně potřeba. Občas se totiž člověk dostane do životní fáze, kdy začne tápat a věci, o kterých si třeba před časem myslel, že v nich má jasno, se najednou jeví daleko složitější a nepochopitelnější. A jakmile dá člověk těmto myšlenkám prostor, pohltí jej a strašně špatně se z toho dostává... Ocítá se potom na té špatné cestě, kde má trošku problém rozlišit ty dobré myšlenky, pocházející od Boha a ty zlé, které pochází trochu odjinud,...

Takové větší setkání mladých vám dá ohromnou sílu, naději a zjištění, že spoustu vašich vrstevníků prožívá úplně to samé, co vy a společně to můžete sdílet a být si oporou. Pokud si necháte některé věci vysvětlit, můžete v takových lidech hledat ohromnou podporu, anebo naopak, můžete být vy ta opora pro ostatní a můžete být tím nakopnutím, které jiné lidi motivuje a přivede hlouběji k víře. A to nemusí platit jen na setkání mladých. Zdrojem šíření víry můžete být v každém věku, stačí jen vstát a být tím svědkem, jako byl svatý Pavel. :)

Co bych tak napsala na závěr? :)

Pro vás mladé (pokud to tedy někdo čtete :D):

s jedním společným cílem - být s Bohem. A že máš možná strach z cizích lidí, nebo

Stuhý vděčnosti

Pokud by tě lákalo na nějakou akci vyrazit, nebo nad tím už dlouho přemýšlíš, jen jsi neměl/a dost odvahy, poradím ti jedno: Vstaň a pojď. Věř mi, že nic tě nedokáže motivovat víc, než tolik mladých na jednom místě

tím, že tam nikoho nebudeš znát? - Snad nikde jsem se neseznámila tak rychle s tolika lidmi, je to tak nádherné společenství a každý je strašně milý, usměvavý a naplněný Božími milostmi, že ihned získáš úsměv na tváři a víra v tobě začne okamžitě odpovídat na Boží volání, které je zde ohromně silné. Navíc, je to velmi chytlavé a až se možná budeš divit, jak ohromnou sílu to má. Takže s vámi se všemi, co jste to právě dočetli až sem, já osobně počítám pro příště!! :)

A pro vás starší, kteří, již nezapadáte do věkové kategorie +- <30 let (ale nebojte, všichni jsme Božími dětmi a na věku zde nezáleží:)):

Bud'te těmi svědky i vy. Nejen ve světě, ale i mezi vašimi nejbližšími. Snažte se mezi sebe denně vnášet víru a postupně růst. Žijte tak, abyste se nemuseli stydět před sebou, před ostatními, ani před Bohem. Mějte rádi lidi kolem sebe a šířte dobrou náladu. Bud'te oporou, pomocí a ochranou pro druhé a mimo jiné, mějte oporu v Bohu. Protože ačkoliv se s ním zdá (a skutečně je) ta cesta daleko těžší a trnitější, na konci opravdu stojí za to.

Tak zas někdy :)

Káťa ♥

Olbramovice navštívil 37. pražský arcibiskup Jan Graubner

Opravy kostela probíhaly několik let a zahrnovaly výměnu krytiny lodi a opravu varhan, které provedla obec ještě za někdejšího starosty Pavla Pohůnka. Za současného starosty Ivana Nováka a díky následovala rekonstrukce kostela, oprava výmalby interiéru, dešťové kanalizace. V roce 2021 byla jeho fasáda. Kromě toho byla plot u školní zahrady, která

Opravy proběhly zejména díky finančních prostředků. Kromě toho sbírka, na kterou jednotlivci 545.616,25 Kč. Na jednotlivé opravy

Pozvání do Olbramovic obdržel právě po jednom z těchto jednání nás potěšující i zavazující, neboť kam kroky nového pražského

NEDĚLE 4. ZÁŘÍ BYLA
V OLBRAMOVICÍCH JEŠTĚ O TROCHU
SVÁTEČNĚJŠÍ NEŽ OBVYKLE.
V MÍSTNÍM KOSTELE VŠECH
SVATÝCH SE KONALA SLAVNOSTNÍ
BOHOSLUŽBA ZA ÚČASTI PRAŽSKÉHO
ARCIBISKUPA JANA GRAUBNERA,
KTERÝ PŘIJEL POSVĚTIT KOSTEL PO
PROVEDENÝCH OPRAVÁCH

podpoře radních a zastupitelů postupně elektroinstalace, instalace ozvučení odvodnění zdiva kostela a zhotovení nové opravena věž kostela a v letošním roce dokončena hřbitovní zeď a zhotoven nový s kostelem sousedí.

Obci Olbramovice, která zajistila většinu byla Obcí Olbramovice vyhlášena veřejná i podnikatelé přispěli celkových přispělo i Arcibiskupství pražské.

nový pražský arcibiskup Jan Graubner o finanční pomoci. Jeho souhlas byl pro olbramovický kostel je jedním z prvních, arcibiskupa vedly.

Slavnost se konala také za účasti současného i předchozího administrátora votické farnosti – P. Piotra Adamczyka a P. Václava Revendy. Účastnil se i výpomocný duchovní P. Stanislav Zápotocký. Obřad začal průvodem ministrantů

z budovy školy za doprovodu slavnostních fanfár. Poté P. Václav Revenda a starosta obce Ivan Novák slavnost zahájili. Oba zmínili příkladnou spolupráci mezi obcí a farností, bez které by se toto dílo rozhodně nepodařilo. Následovala bohoslužba – pro věřící hluboký duchovní zážitek a pro nevěřící zajímavý vhled do symboliky křesťanské liturgie, neboť její průběh byl pojat velmi slavnostně. Bylo to i díky hudebnímu doprovodu o který se podělila varhanice Anna Koláčná, dechová hudba Martina Křížka a mládežnická schola v podání sourozenců Bienerových a Křížkových. Závěr bohoslužby se nesl v duchu poděkování a předání darů. Ing. Leoš Stárek shrnul veřejnou sbírku i průběh oprav a poděkoval všem dárcům.

Z rukou P. Václava Revendy pak on i starosta obce Ivan Novák obdrželi dárek za nevšední úsilí, které do oprav věnovali.

Po skončení následovala beseda s Mons. Janem Graubnerem. Během té se nám nový pražský arcibiskup prostřednictvím našich otázek představil. Nechybělo ani občerstvení z rukou místních farnic, které se konalo na sousední školní zahradě. Zde bychom rádi poděkovali paní Haně Otradovcové za organizaci sladkého pečení a všem, kteří nám s přípravou i během občerstvení na školní zahradě pomáhali – zejména Ireně Vyskočilové, Haně Otradovcové ml. a Anně Stárkové.

Děkujeme také všem, kteří se na přípravě a organizaci jakýmkoli způsobem podíleli – Mgr. Aleně Typtové za zapůjčení prostor školy, dále školnici Marcelle Císařové, SDH Olbramovice, restauraci U Komína a paní Dagmar Tůmové, která se stará o okolí kostela. Chtěli bychom poděkovat i vám, kteří jste pomáhali s úklidem kostela.

Velké poděkování patří i manželům Leošovi a Evě Stárkovým, se kterými jsme společně slavnostní den od počátku plánovali a připravovali.

Olbramovický kostel Věch svatých je nyní zároveň důstojnou dominantou obce a opravenou historickou památkou, ale i místem, kde se odehrává duchovní život obce - konají se zde bohoslužby, svatby, poslední rozloučení nebo koncerty. Páli bychom si, aby sloužil jako útočiště a symbol naší obce, a to i pro věřící i nevěřící.

Eva Křížková

VÍKENDOVKA PRO MLADÉ Z FARNOSTI

Již tomu bude jeden rok od našeho prvního společného pobytu v Horním Maršově v Krkonoších. Pokaždé se snažíme, aby náš počet byl co největší a tento Maršov nebyl výjimkou, protože se k nám přidali hned další tři mladí lidé, které jsme mezi sebe všichni srdečně a upřímně přivítali...

I když školní rok už oficiálně začal, oficiálním odjezdovým dnem jsme zvolili čtvrtek. V tento jubilejní den vyrazila malá expedice odvážných dobrodruhů bílou škodou rapid z Votic přes Mladou Boleslav až do Krkonoš. Po dobrodružné cestě jsme dorazili na místo, kde se naše malá expedice o něco rozrostla, konkrétně o Michala a Ladu, mladý a sympatický pár, který si k nám našel cestu díky přesvědčivému pozvání ze strany našeho milého otce Václava. Příjezdový večer jsme strávili společnou večeří a seznámením s novými členy expedice.

Tématem celého pobytu bylo úskalí otevření se d'áblu skrze naše hříchy a podlehnutí pokušení. Jednalo se jednoznačně o nejsložitější téma, se kterým jsme se zatím setkali.

Druhý den ráno, pro všechny ostatní to byl pátek, jsme, po ranní modlitbě, rytmicko-harmonickém budíčku a vydatné snídani, vyrazili na túru po krkonošských kopcích v okolí Černé hory. Nutno podotknout, že se příroda vizuálně výrazně lišila od té, kterou jsme zde mohli pozorovat během lyžařské expedice do Maršova, uskutečněné v lednu. To mohlo být pravděpodobně způsobeno absencí sněhu, ovšem konkrétní důkazy se nepodařilo zcela nezávisle ověřit (pozn. redaktora). Postupem času jsme se tak nejen dozvěděli důležité informace o kosu horském, ale také jsme se vyfotili s výhledem na Sněžku, prošli jsme si rašeliniště, svedli několik šiškových bitev, ochutnali speciální 15° Krkonošský ležák a úspěšně sklídili borůvky v okolí všech stezek, kterými jsme prošli. Po návratu do základny v Horním Maršově jsme se sveřepě pustili do přípravy palačinek, abychom uvítali zbytek výpravy, který měl co nevidět dorazit. Po večeři následovala menší úvodní rozprava a poté jsme vyrazili na mši do nedalekého kostela, kde jsme při svíčkách oficiálně duchovně zahájili náš pobyt. Po mši jsme měli všichni čas vyhrazený sami pro sebe (silentium SACRUM), určený pro rozjímání.

Neděle je v Maršově tradičně věnována ruchu spojenému s balením a odjezdem, přesto jsme ještě ráno, před mší svatou, stihli shlédnout tematický film a probrat jeho hlavní myšlenky. Po mši svaté jsme celý pobyt oficiálně zakončili společným obědem. Spokojení a povzbuzeni ve víře jsme se následně všichni vydali směrem domů.

V sobotu ranní ptáčata tradičně zahájila ranními chvály a následně vzbudila budíčkem celou chatu a možná i pár okolních. Sobota byla vyhrazena pro duchovní program. V rámci jednotlivých rozjímání jsme zjišťovali, jak moc důležitá je aktivní víra v Boha a život ve svátostech. I přes duchovně nabitý den jsme měli všichni dostatek času a prostoru na to, abychom prohlubovali společné vztahy, například během přípravy oběda, nebo během večerního táboráku, v neposlední řadě také vražednou objímací hrou. Poslední společný večer jsme již tradičně strávili adorací při svíčkách a zpěvem, abychom poděkovali za krásný pobyt v Maršově, a za užití společné chvíle.

Závěrem bych tímto chtěl mockrát poděkovat otci Václavovi, nejen za tento pobyt, ale i za všechno ostatní, co pro nás udělal a stále dělá, a jak moc, nás mladé, jeho přítomnost v naší farnosti posouvá stále více a více v naší víře v Boha. Chtěl bych také moc poděkovat vám, farníkům, kteří jste na nás mysleli v modlitbách, mohu vás ujistit, že modlitby byly vzájemné. Maršov jsme si opět všichni moc užili a moc se těšíme na další.

Myslivci vzdali poctu svatému Hubertovi

Má totiž svoje nezaměnitelné kouzlo – nimrodi ve slavnostních uniformách, hovořící pro okolí nesrozumitelnou mysliveckou mluvou, držící po dobu mše stráž při oltáři. Kněz v zeleném rouchu, kázající o legendě o svatém Hubertovi, duchovním odkazu české myslivosti, ale i o povinnosti pečovat a právu usmrtit. Kostel, slavnostně vyzdobený dary přírody a loveckými jeleními a dančími trofejami. A především Hubertská mše B dur Petra Vacka s texty Josefa Selementa, perfektně zvládnutá jak trubači, tak sborem.

Pro mnohé uši nezvyklé hlasy lesnic se v neděli 16. října nesly zcela zaplněným kostelem svatého Františka. Svatohubertská mše k poctě patrona lovců a myslivců se ve Voticích stala již tradicí a láká nejen myslivce z celého okolí.

Působivá byla už Introdukce s krátkou kadencí označovanou trubači jako „Vábení svatého Huberta“, která ve vícehlasé variantě celou mši také zakončila. Nebo už zlidovělé Kyrie s naléhavým a pokorným textem: „Poklekněme myslivci na kolena, zpytujeme svoje svědomí! Obrátme svoji mysl k Hospodinu, učíňme před ním pokání! Prosme od Boha pomoci, v našem díle, v naší práci, i Ježíše jeho syna, který naše hříchy snímá, poklekněme myslivci na kolena, zpytujeme svoje svědomí! Pane Bože! Prosíme Tě! Vyslyš naše vroucí prosby, požehnej nám naše honby, žehnej nám v naší práci.“

Po mši jsme přijali pozvání pana faráře Václava Revendy a zasedli k pohoštění připravenému na farní zahradě. Guláš, klobásy i zákusky, které napekly farnice. Především ale možnost popovídat s kamarády myslivci, povyprávět mysliveckou latinou.

Mše a následně i posezení ve farní zahradě se zúčastnily také děti z kroužku myslivosti paní učitelky Jindřišky Rosolové,

který vede při votické základní škole. Děti – některé z nich snad budoucí myslivci nebo určité lidi, vychovávané k lásce k přírodě – se „naživo“ seznámily s mysliveckými tradicemi. Mnohé z nich možná vůbec poprvé slyšely Hubertskou mši a viděly tolik myslivců pohromadě.

Děkujeme pořadatelům (Římskokatolická farnost Votice, Městské kulturní centrum Votice a Myslivecký spolek Javor Votice) a Povltavským trubačům za nevšední zážitek.

Myslivci z MS Skalice Červený Újezd

Na roráty do Votic

Václav se kdysi jednoho večera s námi loučil se slovy, že musí jít brzy spát, že ráno v šest zpívá roráty v kostele sv. Rocha na Žižkově. Tvářili jsme se nechápavě, a to by nebyl Václav, aby nám hned ochotně nezačal vysvětlovat, že jsou to brzké ranní zpěvy související s blížícími se Vánoci. Nikdy předtím jsem o tom neslyšela a znovu pak zase až po letech. A to opět od Václava, který se mezitím stal knězem a později farářem ve Voticích. Tentokrát už to bylo více konkrétní, tedy abych byla přesná, pozval naši pražskou „rybovkovou“ partu, abychom si roráty ve Voticích zazpívali, že se zde rozhodl tuto starobylou českou tradici oživit. Dal nám noty se slovy: Naučte se to, ve středu pozdě večer je zkouška a ve čtvrtek zpíváte na ranní mši. Upřímně přiznávám, že to pro nás nebylo snadné, jsou to staré církevní melodie i texty, často pro nás i trochu krkolomné, ale ostudu jsme udělat nechtěli, a tak jsme to nacvičili a v adventním čase roku 2021 poprvé zapěli čtvrteční roráty v kostele sv. Václava, v doprovodu varhan, houslí a flétny. Týden před námi už zazněly roráty v podání místní mládeže, jejich provedení pro nás bylo velkou inspirací.

S příchodem adventu v letošním roce už jsem roráty netrpělivě vyhlížela a těšila se na jejich jedinečnou atmosféru, na jejich poselství, na temnělý kostel jemně prozářený jen slabým svitem svíček, kde se v lezavém ranním chladu schází místní i přespolní zpěváci, muzikanti a farníci v očekávání blížícího se narození Krista.

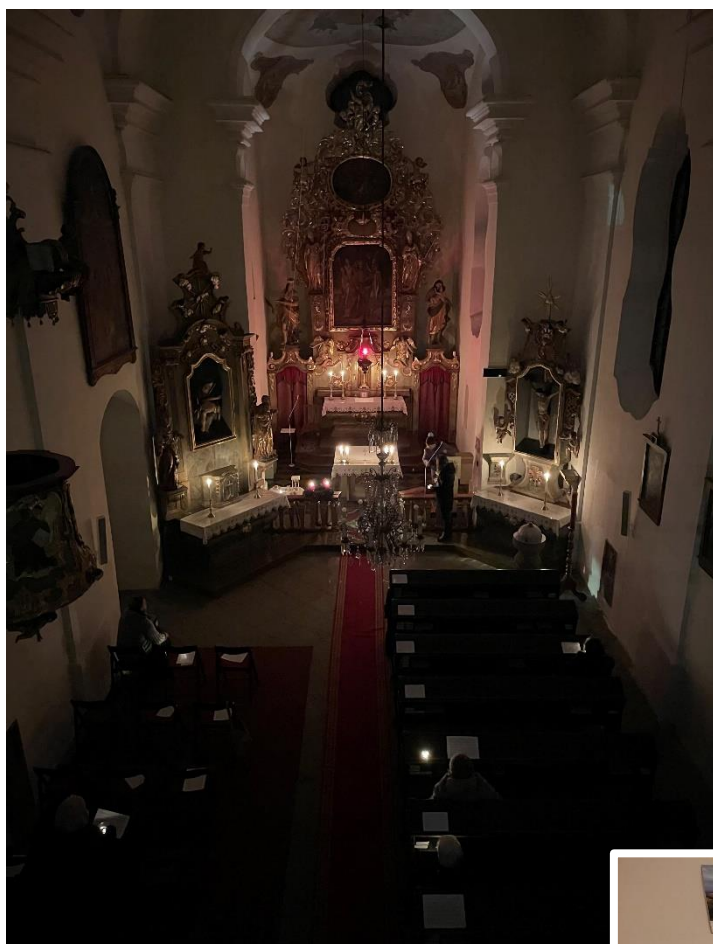
Jedna z mnoha věcí, které jdou našemu Václavovi skvěle, je propojování lidí. Lidí, kteří by se bez jeho přičinění nejspíš nikdy nesetkali, a přesto mezi námi často

Roráty... Poprvé jsem to zvláštní slovo slyšela od Václava Revendy před mnoha lety po jednom z našich koncertů České mše vánoční od J. J. Ryby v pražském kostele Nejsvětějšího Srdce Páně.

vznikají nová přátelství, mnohdy s velkým přesahem do dalšího života. A tak jsem jednu prosincovou středu opět dorazila z Prahy, abych se večer setkala na faře s varhaníkem Vojtou a hrstkou místních zpěvaček a zpěváků, kde jsme se společně připravili na čtvrteční ranní rorátní mši, letošní druhou v pořadí. Ani letos si votické roráty nenechal ujít můj kamarád z východních Čech, naplánoval si pracovní cesty napříč republikou tak, aby nás mohl opět doprovodit na housle. Vzpomíná, že když byl malý kluk, roráty během adventu chodívala zpívat jeho maminka. V brzkou ranní hodinu jsme se všichni v tichosti a tmě sešli na kůru a nechali se unést starými písněmi, které svojí nezvyklou harmonií doprovodily mši.

Po mši nás na faře čekalo příjemné posezení nad kávou a čajem, ke kterým místní ženy upekly skvělé dobroty. V příjemném prostředí a v teple (konečně!) se moc hezky povídalo, ale brzy nastal čas vyrazit za povinnostmi všedního dne. S hřejivým pocitem v srdci, s úctou k votické křesťanské komunitě, s vděčností k Václavovi a jeho práci pro farnost, s pocitem propojení s našimi předky, s vírou v příchod nového světla. A se slibem, že se uvidíme opět příští středu večer na zkoušce...

Veronika Rothová

Pravidelné aktivity				
DEN		HODINA	SPOLEČENSTVÍ, AKTIVITA	
Sudý	Lichý			Místo
	Středa	16:00	Výuka náboženství – Teenageři	Fara Votice
	Čtvrtek	16:30	Společenství maminek s dětmi	fara Votice
	Čtvrtek	16:30	Výuka náboženství – děti	fara Votice
Čtvrtek		18:00	Setkání farnosti a rozhovory o víře	fara Votice
	Čtvrtek	19:30	Setkání hledačů	fara Votice
Sobota		18:00	Zkouška Votické scholy	fara Votice
Sobota		20:00	Mládežnické spolčo	fara Votice
Neděle		11:00	Mše svatá zaměřená pro rodiče s dětmi	kostel sv. Václava
	1. pátek v měsíci	17:45	Adorace s příležitostí svátosti smíření	kostel sv. Václava
	Denně	kdykoliv	Živý růženec	kdekoliv

Novinkou jsou „hledači“. Dospělí lidé, kteří třeba ani nejsou pokřtění, nebo sice křest absolvovali, ale dál se o Boha, náboženství, církev, víru nezajímali. Ted’ však mají chuť se něco nového z této oblasti dozvědět, něco v sobě změnit, k něčemu se vrátit, s něčím novým začít... Budou vítáni.

- ✓ Všechny aktivity probíhají na faře v Tábořské ul. č. 57 ve Voticích.
- ✓ Podrobnosti aktivit si můžete vyhledat v kalendáři stránek farnosti a pak se nezávazně setkání zúčastnit.
- ✓ Telefon na P. Revendu, který zaštiťuje, připravuje a vede výuku a doprovází při hledání, je 721 487 212, e-mail: revendavaclav@seznam.cz.
- ✓ Další informace můžete hledat a nacházet na farním webu www.farnost-votice.cz.

Těšíme se na Vás.

P. Mgr. et Mgr. Václav Revenda, administrátor farnosti (+420 721 487 212)
votice.farnost@gmail.com, farnost-votice.cz
číslo účtu: 5909357389/0800, Tábořská 57, 259 01 Votice

Advent

Advent, jak zmínil při kázání na první adventní neděli o. Václav, je dobou zbožného a radostného očekávání Mesiáše. Pro křesťana to není čas pouhého vzpomínání na to, co se kdysi v Betlémě přihodilo, ale je to doba touhy po modlitbě jako vědomé odpovědi na lásku Boha, touha každého z nás po svatosti, touha po příchodu Krista do našich životů – teď i na konci časů.

Advent není doba postu a pokání, ale vnitřního naladění na zázrak, který oslavujeme každé Vánoce. A když se má člověk naladit, nedocílí toho obvykle generálním úklidem domácnosti, pečením čtrnácti druhů cukroví, ani sprintem po obchodních domech. Spíš ho opanuje nervozita z toho, že zas všechno nestihl, nebylo dokonale uklizeno, balící papír nevystačil na všechny dárky a nesehnal finskou jedli.

Třeba se nám už letos povede dát víc času Bohu, partnerům, dětem, rodičům, knížce, návštěvě někoho osamělého... možností jsou spousty.

Kéž nám k tomu pomohou i při dnešní mši požehnané adventní věnce, jejichž zelené větve symbolizují život, kulatý tvar společenství s Bohem a lidmi a svíce Boží světlo, které všechny osvětluje.

A když si uděláme čas na čtvrtetní roráty, Pán nám přispěchá na pomoc, aby letošní adventní doba stála za to.

Dušičky

Mnozí si jistě dobře vzpomínají, jak jako děti obíhali o tzv. Dušičkách hřbitovy ve svém blízkém a mnohdy i vzdáleném okolí, kde spolu s rodiči či prarodiči zapalovali větrem zhasnuté svíčky na hrobech, kde byli pohřbeni lidé pro ně mnohdy známí jen z vyprávění. Většina z nás to tak činí i v dospělosti, aniž bychom věděli proč.

Jedná se vlastně o dva liturgické křesťanské svátky, které na sebe navazují.

1. listopadu je to Slavnost všech svatých, kterou si připomínáme všechny svaté, a to nejen ty, kteří jsou oficiálně kanonizováni, ale také ty, "o jejichž svatosti neví kromě Boha nikdo". Jde tedy laicky řečeno o všechny duše, které se z tzv. očistce již dostaly do nebe.

Vzpomínka na všechny věrné zesnulé, Památka všech věrných zemřelých, Svátek zesnulých, Památka zesnulých či lidově Dušičky připadají na 2. listopadu. Pro římskokatolickou církev jde o den liturgického roku, kdy se církev modlí za duše v očistci. Liturgické obřady slouží v tento čas i Církev československá husitská.

Památku věrných zemřelých zavedl roku 998 opat z Cluny, sv. Odilo. Z Cluny (nachází se v Burgundsku 80 km od Lyonu) se slavení rozšířilo po všech benediktinských klášterech. V Římě se památka 2. listopadu začala slavit ve 13. století.

Podle kardinála Vlka je památka zemřelých největším svátkem vedle Vánoc, který v Česku „slaví“ jak křesťané, tak i nevěřící, a to vzpomínkou, ozdobením rodinných hrobů či zapálením svíčky. Pro katolíky znázorňují živé květiny víru ve věčný život a mají demonstrovat přesvědčení, že život hrobem nekončí. Hořící svíce mají symbolizovat přítomnost zmrtvýchvstalého Krista, stejně jako o Velikonicích nebo při mši.

Pravidelný pořad bohoslužeb

DEN	HODINA	KOSTEL	
středa	15:00	Domov seniorů, Jankov	
čtvrtek	08:00	sv. Františka, Votice (v zimním období na faře)	
pátek ¹	17:00	sv. Václava, Votice	
sobota	17:00	sv. Františka, Votice ²	
		lichý týden	sudý týden
středa	18:00		Všech svatých, Olbramovice
neděle	08:00	Všech svatých, Olbramovice	sv. Martina, Vrchotovy Janovice
	09:30	sv. Markéty, Ouběnice	Narození sv. Jana Křtitele, Jankov
	11:00	sv. Václava, Votice ³	
		1. neděle v měsíci	3. neděle v měsíci
neděle	14:00	Nanebevzetí Panny Marie, Martinice	sv. Havla, Ratměřice

¹ Na první pátek v měsíci je po mši svaté pobožnost a výstav Nejsvětější svátosti s příležitostí svátosti smíření

² **Tichá** mše svatá, po ní **pobožnost k Panně Marii Votické**.

³ Sudé týdny je **mše svatá zaměřena pro rodiče s dětmi**.

Možnost přijetí **svátosti smíření je ¼ hodiny před každou mší svatou**.

PF 2023

Nám, nám narodil se. Ale kdo? Vstupujeme do vánoční doby, která nekončí Štědrým dnem, ale až 8. ledna Křtem Páně. Jaký byl advent, jak jsem ho prožil/a? Pokud byl ve shonu, mohu si teď najít čas, zastavit se v kostele u jeslíček a zadívat se, kdo se nám/mi narodil. Ten „Ježíšek“ je sice Bohem, ale zároveň se poníží pro každého z nás, abychom nemuseli mít z Něho strach. Aby nám ukázal, že na sebe vzal celé naše lidství. A tak mu nikdo z nás, ani nic z toho, co prožíváme, není cizí. Ba naopak. Jeho narození i život byl těžší než řady z nás. A tak kdo se to tedy narodil? Ano, Ježíš – Bůh – Láska – ta, která se nám dává úplně do krajnosti. A to nejen o Vánocích. A tak přeji všem krásné a požehnané svátky, šťastný nový rok plný Božího požehnání, ale hlavně radost a naději, že se nám, nám narodil Spasitel, Kristus Pán – Láska, která se může dotknout každého z nás, když se jí otevřeme. Děkuji všem spolupracovníkům, starostům, starostkám, kostelníkům, varhaníkům, ministrantům, mladým farnosti, úklidovým skupinkám, květinářkám, ale i všem, kteří vždy ochotně pomohou, napečou na akce, o kterých jsme psali výše, které jste třeba i Vy prožili a které by se právě bez těchto lidí neuskutečnily. A zvláště sousedům Klímovým za skvělou (a nezištnou) pomoc s občerstvením na farní zahradě. A v neposlední řadě všem ostatním, na které jsem zapomněl. ☺

P. Václav Revenda †